

Pep Sala: «Entre els músics de Sau sempre hi ha hagut una relació especial»

Conversem amb la banda sobre el disc 'Mil i una nits i uns quants dies' i la nova etapa del grup

Sau 30 | Juan Miguel Morales

És **Sau** però no és **Sau**. Sona com sempre però també és actual. Es fan dir **Sau30** perquè va néixer per mantenir vius els èxits de *Quina nit* (Picap, 1990), però ha esdevingut un projecte amb personalitat pròpia. La seva ànima és **Pep Sala** i la banda es compon pels mateixos músics que als anys noranta van convertir el grup en referència del 'rock català'. Sense la veu de l'enyorat Carles Sabater. El nou vocalista és Jonathan Argüelles, que aporta una il·lusió i energia rejuenida al nou disc d'estudi de la banda de **Sau** després de 24 anys, *Mil i una nits i uns quants dies* (L'Indi Music, 2022).

Avui surt a la venda l'edició física d'aquest nou treball, que es presentarà aquest vespre, a les 20h, a l'Antiga Fàbrica Estrella Damm (Barcelona). El disc arribarà a les plataformes digitals a poc a poc, en una mena de degoteig en què el grup publicarà un senzill cada setmana, fins a mostrar les 12 peces que conformen *Mil i una nits i uns quants dies*. Avui, n'ha sortit la quarta: "Potser és allò que en diuen fer-se gran".

Fins a quin punt el primer disc d'estudi de Sau30 és fill de l'epidèmia?

Pep Sala: Cent per cent. En principi el projecte va ser creat per fer alguns concerts, però se'ns va escapar de les mans i es va convertir en una gira de dos anys. Hi va haver un moment en què no sabíem si seguiríem, però llavors va venir la pandèmia. I com que estàvem a casa, se'ns va ocórrer gravar noves cançons. Em sembla que és el que van fer tots els músics en aquella època, oi? Doncs nosaltres també, i vam veure que ens ho passàvem bé.

Va ser una idea del grup o de Pep Sala?

P.S: Entre els músics de **Sau** sempre hi ha hagut una relació molt especial. L'any passat, en plena pandèmia, quan vam gravar el DVD a l'Observatori Astronòmic Albanyà, a l'Empordà, on tocàvem tot el disc *Quina nit* en directe, vam veure que sortirien més coses. El nou disc ha estat una cosa poc pensada, simplement ha passat que a mi, quan em tanquen molt de temps a casa, m'agafa per gravar. Soc un home que fa cançons!

Jonathan Argüelles: A mesura que el Pep componia nous temes els anava proposant, fins que n'hem reunit una dotzena de bons. De fet, ha estat la pandèmia el que ho ha provocat tot. Fa dos anys hauria dit que no gravaríem un nou disc ni bojos!

Aquestes cançons de Sau30 també podrien haver estat cançons de Sau?

P.S: Com a autor, no he separat mai el concepte de **Sau** de **Pep Sala**. Sempre faig les cançons per a mi mateix. El que sí que és diferent és el projecte, perquè no he fet mai discos de **Sau** sense Carles Sabater. I ell també aportava el seu criteri i la seva visió.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=Wf1pqgEPNMo>

El primer senzill, "Trossets de mi", sona molt a Sau...

P.S: Al principi flipàvem de com sonàvem a **Sau**, perquè som la banda de **Sau**! El segon senzill, en canvi, ja no sona gens com **Sau**, ni tampoc com un disc de **Pep Sala** en solitari. En aquest projecte cadascú de la banda hi fa les seves aportacions. Quan aquests músics es posen a tocar, tot creix: la bateria de Quim Benítez, la guitarra de Josep Lluís Pérez, els teclats de Ramon Altimir, el baix de Pep Sánchez... No he de dir res, perquè ja sé que el que faran serà bo per a la cançó.

Té alguna cosa a veure el fet de recuperar la banda de Sau amb l'actual crisi del negoci musical?

P.S: No crec que vagi per aquí... En realitat, tots els músics tenen la seva feina i estic convençut que hi han volgut ser perquè **Sau** som nosaltres. Quan surto a l'escenari i veig els músics tinc una sensació increïble que no la podria tenir en cap més lloc del món.

I com encaixa el nou vocalista Jonathan Argüelles en la versió actual de Sau?

P.S: Amb ell hem trobat una sonoritat familiar. Sovint juguem a dues veus, i de vegades ell porta més el pes i en altres soc jo. M'agrada molt aquesta manera de conjugar les veus, pot ser un bon segell de **Sau30**.

J.A: El criteri amb la veu ha estat pensar què és millor per a cada cançó. Hem deixat que manin les cançons.

He llegit al web de Jonathan Argüelles que no pretén ser un substitut de Carles Sabater, i ho específiques d'una manera com si volguessis evitar suspicàcies. No queda prou clar dient-vos Sau30?

J.A: Encara hi ha gent que m'ho pregunta, seguidors per a qui no és tan obvi. Jo sempre ho deixo clar: sense el Carles, **Sau** no existeix. I jo soc el cantant d'aquest nou projecte, que es diu **Sau30**. Vivim en un món de xarxes socials, en què la gent entén el que vol i per això m'he volgut definir molt bé.

P.S: De fet, el Jonathan tampoc no fa la mateixa part del Carles a les cançons de **Sau**. I com que a més és bateria, també pot tocar en directe. És una altra cosa!

Quines qualitats específiques té Jonathan Argüelles per interpretar Sau?

P.S: Té molta empena i la veritat és que ens motiva fins al límit. A més, és un bon coneixedor

de **Sau**, perquè coneix perfectament cada etapa del grup. Fins i tot diria que sap més de **Sau** que nosaltres mateixos. Crec que no valia la pena buscar ningú més, perquè en Jonathan ja ve de sèrie. No se li ha d'explicar res, ni se li ha de demanar qui era el Carles, perquè té un sentit absolut del respecte.

Sau30 Foto: Juan Miguel Morales

La seva manera de cantar ha condicionat les noves cançons que has escrit?

P.S: No i sí. És a dir, suposo que per molt que jo faci aquestes cançons pensant en mi, en el meu subconscient ja hi havia el Jonathan. La part cantada és molt important en una cançó, perquè li marca la personalitat. Però en realitat no el vaig tenir en compte de la mateixa manera que ho feia amb el Carles, que cantava un parell de tons i mig més alts que jo. I això és molt. Ara en el cas del Jonathan no passa d'un to, màxim to i mig, i per tant les cançons sonen en directe pràcticament tal com han nascut.

J.A: Amb aquestes noves cançons el Pep ja sap perfectament fins on puc arribar amb la veu. En canvi quan fem les versions de **Sau** és diferent, ja que per qüestions de tonalitat em sento més còmode amb els temes de l'última època de **Sau**, a partir de *Junts de nou per primer cop* (EMI, 1994). Per poder cantar les anteriors, el Pep les ha hagut d'adaptar una mica a la meva tessitura.

Com t'has adaptat al projecte Sau30?

J.A: La veritat és que quan vam començar amb **Sau30** vaig necessitar cinc o sis concerts per poder passar-m'ho bé i deixar-me anar. La banda són companys que sempre havia vist des de baix de l'escenari. De petit vaig veure un concert de **Sau**, vaig flipar i vaig dir al meu pare que jo volia ser com ells. Per tant, van passar uns quants bolos fins que no vaig superar la barrera. A partir d'aquí m'he hagut de posar les piles, en el sentit que soc bateria i no havia estat mai cantant d'un grup de manera professional. Així que he treballat molt per oferir la meva millor versió. Jo soc

una persona molt poc conformista, sempre vull una mica més.

P.S: En Jonathan és molt perfeccionista. I de la mateixa manera que **Sau** no hauria estat igual sense el Carles, **Sau30** tampoc amb el Jonathan. És un artista que toca els collons però té raó! [Riu] Suposo que és cosa de l'edat, perquè ell té molta energia. Ha d'estar a l'altura i ens obliga a nosaltres a estar-hi, a donar una volta més de cargol al que fem.

J.A: [Rient] I, de moment, la rosca del cargol no s'ha passat!

Sau30 Foto: Juan Miguel Morales

UNS GUSTOS ECLÈCTICS

Quin és l'estil que defineix millor el nou disc de Sau30?

P.S: És un disc molt eclèctic. De vegades em recorda *El més gran dels pecadors* (EMI, 1991), en el sentit que hi cabia de tot. Hi ha cançons que sonen modernes i més actuals, i n'hi ha que sonen com les dels anys vuitanta. Crec que és un dels discos més variats que he fet a la meua vida. Cal entendre que vivim en uns altres temps, perquè a l'època de **Sau** els discos encara tenien un punt conceptual. *Quina nit* o *Junts de nou per primer cop* estaven pensats com a àlbums. Ara la gent va de cançó en cançó. Hem tornat als senzills, com a principis dels anys seixanta. I em sembla meravellós, perquè els gustos d'ara també són absolutament eclèctics.

I pel que fa al contingut de cadascuna de les cançons?

J.A: Són dotze cançons amb unes sonoritats molt diferents.

P.S: Hi ha una cançó que és molt **Sau** de la primera època, titulada "Trossets de mi", però n'hi ha una altra amb una part funk que recorda molt **Bruno Mars**. En canvi "Deixa't caure" és molt més rockera, i "Ho he tornat a fer" és més pop. També hi ha tocs d'r'n'b, una balada molt balada, i un rotllo vuitanter molt a l'estil Roxy Music...

L'àlbum es titula 'Mil i una nits i uns quants dies'. Més enllà de ser un vers de la cançó

"Trossets de mi", hi ha alguna raó de pes per haver escollit aquest títol?

P.S: Sau té unes quantes paraules que formen part de l'argot del grup: 'lluna' n'és una, i 'nit', per descomptat, n'és una altra. I va ser a partir d'aquí que em va agradar que la idea que 'nit' sortís al títol del disc.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=oyZUS41e2ho>

De què toca parlar ara a les lletres? Deuen ser molt diferents d'aquella energia juvenil de l'època de Sau...

P.S: N'hi ha una de molt divertida que es titula "El dia menys pensat" que juga amb frases fetes catalanes que em fan especial gràcia. Comença dient: 'Qui sap si trobarem mai l'agulla del paller'... Però també n'hi ha una altra de trista, que vaig escriure durant la pandèmia per la mort d'un dels meus millors amics: "Cançó trista per a en Jordi". En un altre cas, vaig fer una cosa molt pròpia de **Sau**, que era escriure la lletra sobre un paisatge. Recorda "Prop del mar", que parlava de la Barceloneta i el Llançà de Carles Sabater. Doncs ara he escrit "Color de sang", referida al Priorat. M'encanta la gastronomia i hi tinc molt bons amics, que fan un vi que es diu 'Boig per tu'. I també hi ha un títol molt **Sau**, "Els meus llavis humits", però no va de sexe, sinó d'una persona gran que ha perdut totalment la memòria i la seva obsessió són els llavis d'una persona que li fa petons.

Són lletres d'algú que s'ha fet gran?

P.S: Bé, també hi ha una cançó que parla de fer-se gran i sobre el fet que el temps passa volant. De fet, és més aviat sobre 'no fer-se gran!' Soc massa jove pels anys que tinc! I, a més, "Llença't a la vida" és una cançó que anima la gent a deixar-se de tantes prudències i viure més intensament.

Sembla que et refereixis a la manera com estem vivint la pandèmia.

P.S: Sí, també... És que encara soc una mica *hippy*, jo.

J.A: [Interromp rient] La meva feina dins el grup ara mateix és baixar la mitjana d'edat de la banda. És el meu objectiu bàsic!

P.S: És ben cert! Vulguis o no, nosaltres ja no estem al dia ni pretenem estar-hi. Per això és important el paper del Jonathan.

Si se us aparegués Carles Sabater en un concert, què li diríeu?

J.A: Canta tu que jo baixo amb el públic!

P.S: On t'havies fotut, que t'hem trobat a faltar? La veritat és que sempre el tenim molt present, durant la gravació, als concerts... Tenim una edat i ens agrada explicar batalletes, recordem concerts i el Carles tard o d'hora sempre hi surt. Hi és molt.